

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.**, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2024, č. j. 10 Ad 9/2024 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Obvodního ředitelství policie Praha II (dále jen „ředitel“) vydal dne 13. 11. 2023 rozkaz ve věcech služebního poměru, jímž podle § 38 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), vyslal žalobce na studijní pobyt na 6. oddělení odboru obecné kriminality SKPV Obvodního ředitelství Praha II, a to na dobu od 1. 12. 2023 do 31. 5. 2024 (dále jen „rozkaz“). Podle odůvodnění rozkazu došlo k vyslání „*za účelem získání znalostí, zkušeností a dovedností potřebných k výkonu služby na základě schváleného návrhu*“

č. j. KRPA-337330-1/ČJ-2023-0012OP,“ přičemž „[p]o dobu studijního pobytu bude policista podřízen jinému vedoucímu příslušníkovi.“

[2] Sdělením z téhož dne pod č. j. KRPA-377646/ČJ-2023-0012OR zahájil ředitel řízení o odnětí zvýšeného základního tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobce dosud vykonával službu ve dvousměnném režimu ve smyslu § 53 odst. 4 daného zákona, za což mu náležel základní tarif zvýšený o 10 % podle § 114 odst. 2 téhož zákona. Podle ředitele však měl být žalobce na základě rozkazu po dobu studijního pobytu zařazen do jednosměnného režimu služby, a proto mu měl být od 1. 12. 2023 přiznán základní tarif podle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru. S tímto odůvodněním vydal ředitel dne 30. 11. 2023 pod č. j. 2911/2023 rozhodnutí, jímž podle § 114 odst. 1 daného zákona přiznal žalobci od 1. 12. 2023 základní tarif ze 7. tarifní třídy a stanoveného 12. tarifního stupně; ostatní složky služebního příjmu nezměnil.

[3] Žalobce se proti danému rozhodnutí bránil odvoláním, o němž rozhodl žalovaný dne 10. 4. 2024 rozhodnutím vydaným pod č. j. 409/2024, tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí ředitele potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se ztotožnil s právním posouzením ředitele a uvedl, že žalobce v době studijního pobytu nevykonával službu ve dvousměnném režimu, a proto mu může být přiznán toliko základní tarif dle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[4] Žalobce podal proti danému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že pro projednávanou věc nejsou relevantní námitky vztahující se k důvodům samotného vyslání na studijní pobyt a k rozvržení doby služby v týdnu, jelikož jde o otázky vyloučené z projednávání v řízení ve věcech služebního poměru podle § 171 písm. d) a g) zákona o služebním poměru. Žalobce byl oprávněn podat proti rozkazu zásahovou žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. Soud proto nezkoumal žalobní námitky týkající se tvrzení, že vyslání na studijní pobyt bylo účelové a že rozkaz nebyl dostatečně odůvodněn. Soustředil se naopak na námitku, podle níž neexistoval zákonný důvod pro odnětí základního tarifu zvýšeného o 10 %.

[5] Městský soud upozornil, že podle žalovaného se doba vyslání na studijní pobyt považuje za výkon služby (srov. § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru), a proto se na tuto dobu aplikují ustanovení týkající se výkonu služby vč. služebního příjmu. Podle městského soudu je pro přiznání či odnětí zvýšeného základního tarifu rozhodující pouze to, v jakém režimu příslušník vykonává službu. Soud proto považoval za relevantní zjištění, zda studijní pobyt probíhal v jednosměnném režimu, anebo v původním dvousměnném režimu. Ačkoli z rozkazu (a ze správního spisu) nevyplývá zřetelná specifikace obsahu a náplně studijního pobytu, ze sdělení ze dne 13. 11. 2023 a z rozhodnutí ředitele je zřejmé, že žalobce byl po dobu vyslání na studijní pobyt zařazen do jednosměnného režimu služby. Tuto skutečnost žádný z účastníků řízení o žalobě ani v předcházejících řízeních nerozporoval. Městský soud proto uzavřel, že žalobci zvýšený základní tarif za období vyslání na studijní pobyt nenáležel.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že od správních orgánů přejal chybný výklad institutu *vyslání na studijní pobyt*. Podle stěžovatele zakládá ustanovení § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru fikci služebního poměru, jelikož je mezi výkonem služby a činnostmi na studijním pobytu významný rozdíl. Soud se s touto argumentací nijak nevypořádal. Namísto toho „[a]utomaticky [...] vztahuje rozvržení doby služby i na dobu studijního pobytu.“ Stěžovatel s tímto výkladem nesouhlasí. Studijní pobyt není výkonem služby, příslušník na něm službu nevykonává a vykonávat nemůže – tu může vykonávat pouze na svém služebním místě. Z povahy věci tak nevykonává činnosti na studijním pobytu ve směnném režimu. Proto podle stěžovatele není důvod mu při vyslání na studijní pobyt snižovat jakoukoli složku služebního příjmu. K tomu poukazuje na skutečnost, že příslušníkovi se nesnižují složky služebního příjmu při čerpání ozdravného pobytu nebo při čerpání studijního volna při studiu střední nebo vysoké školy na základě své vlastní žádosti.

[8] Stěžovatel dále tvrdí, že předmětné vyslání na studijní pobyt bylo účelové; pobyt nebyl motivován tím, aby stěžovatel získal znalosti a zkušenosti. Rovněž tvrdí, že rozkaz měl stanovit, jaké znalosti, zkušenosti a dovednosti má na studijním pobytu získat, ale také způsob jejich získávání a režim tohoto procesu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a obsah napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že celková kasační argumentace působí značně nesourodě a chaoticky, čímž znesnadňuje soudní přezkum. Z tohoto důvodu bude Nejvyšší správní soud reagovat jen na klíčové argumenty, které stěžovatel uplatnil a které jsou pro posouzení věci relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2025, č. j. 3 As 157/2024 - 49, ze dne 15. 2. 2024, č. j. 3 As 220/2023 - 91, nebo ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020 - 118).

[13] Stěžovatel svou zásadní kasační námitku směřuje proti závěru městského soudu, podle něhož lze na studijní pobyt aplikovat ustanovení týkající se služebního poměru.

Stěžovatel má za to, že studijní pobyt není výkonem služby, a proto na něj ustanovení vztahující se ke služebnímu poměru vůbec nedopadají.

[14] Podle § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru „[d]oba *vyslání na studijní pobyt* se považuje za *výkon služby*.“

[15] Podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru „[z]ákladní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.“

[16] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že ustanovení § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru zakládá právní fikci: zákon akceptuje, že *doba vyslání na studijní pobyt* ve skutečnosti není *výkonem služby*; právní řád však s danou skutečností uměle spojuje právní účinky, jako by o výkon služby šlo.

[17] Podle Nejvyššího správního soudu tomu tak je proto, že činnosti, které příslušník vyslaný na studijní pobyt vykonává, nemusí obsahově spadat pod vymezení *výkonu služby* ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru (např. samostudium). Zároveň však i tyto činnosti bude vyslaný příslušník povinen vykonat, jelikož mu budou uloženy rozkazem služebního funkcionáře při vyslání na studijní pobyt, případně vedoucím příslušníkem podle § 38 odst. 2 daného zákona. Pokud by zákon tyto činnosti nepovažoval za *výkon služby*, neexistoval by právní titul připouštějící odměňování příslušníka za jejich plnění. Stejně tak by se doba studijního pobytu nezapočítávala do doby rozhodné pro výsluhové nároky (srov. § 155 a násl. daného zákona) nebo do doby služby (srov. § 52 a násl. daného zákona).

[18] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že povaha studijního pobytu je mezi účastníky řízení o kasační stížnosti nesporná. Stěžovatel tvrdí, že o výkon služby nejde; žalovaný (a ve shodě s ním městský soud) s tímto posouzením souhlasí a opakuje, že § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru obsahuje právní fikci, podle níž *se na studijní pobyt pohlíží jako na výkon služby*. Stěžovatel však na základě svého názoru chybně dovozuje, že na institut studijního pobytu nelze aplikovat ustanovení týkající se rozvržení doby služby a služebního příjmu. Takový závěr je zcela v rozporu s povahou právní fikce, jak ji Nejvyšší správní soud předestřel výše. Stejně tak popírá výslovné jazykové znění i uvedený účel dané normy. Stěžovatel nadto pro svůj názor nepředkládá žádné relevantní argumenty a setrvává pouze na tvrzeních, která však nejsou koherentní ani s jeho vlastními zájmy. Dovedeno do důsledků, pokud by správní orgány daly interpretaci stěžovatele zapravdu, služební příjem by mu za studijní pobyt nenáležel vůbec.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti ulpívá zejména na tvrzení, že „na studijním pobytu nemůže vykonávat službu,“ přičemž městskému soudu podle obsahu svých tvrzení vytýká, že na institut *studijního pobytu* pohlíží stejně jako na *výkon služby*. Nejvyšší správní soud k tomuto pouze doplňuje, že tento postup městského soudu reflektuje předmětnou právní fikci. Přestože tak mezi *výkonem služby* a *studijním pobytem* fakticky existují rozdíly, zákonodárce na *studijní pobyt* hledí stejným prismaťem jako na *výkon služby*. Městský soud si zjevně byl existence a významu předmětné právní fikce vědom (srov. odst. 19 napadeného rozsudku) a shodně s Nejvyšším správním soudem vyhodnotil, že rozdíl

pokračování

mezi danými pojmy není pro posouzení věci relevantní. Jeho postupu není co vytknout. Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na uvedené skutečnosti není důvod v případě studijního pobytu neaplikovat ustanovení týkající se služebního příjmu a rozvržení doby služby. Odkazuje-li stěžovatel na další instituty, při nichž nedochází ke snižování složek služebního příjmu, zdejší soud pouze obecně uvádí, že ani ozdravný pobyt, ani služební volno nejsou ze systematického pohledu změnami služebního poměru a jejich výslovná právní úprava se nijak nepodobá úpravě v § 38 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[20] Pokud jde o druhou z kasačních námitek, Nejvyšší správní soud připomíná, že omezí-li se stěžovatel na tzv. prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[21] Podstatou druhé kasační námitky jsou tvrzení o nezákonnosti vyslání stěžovatele na studijní pobyt – ten podle něj nebyl motivován tím, aby nabyl nové znalosti a zkušenosti. Stejně tak měl obsahovat podrobnější specifikaci cílů, jichž má stěžovatel dosáhnout. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský soud již v napadeném rozsudku ozřejmil, že námitky směřující proti samotnému rozkazu byl stěžovatel oprávněn uplatnit v zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. směřující proti tomuto rozkazu. Stěžovatel s tímto odůvodněním nijak nepolemizuje, pouze soustavně opakuje své námitky o nezákonnosti rozkazu. Omezuje se tak na tzv. prostý nesouhlas, který však s ohledem na výše uvedenou judikaturu nepředstavuje kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; Nejvyšší správní soud se proto danými tvrzeními věcně nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. října 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu